

Asudenin Cevabı Arkası Yarın Mektuplar

– SİLGİSİZce · 12 Aralık 2018

sevgili mektup sahibi

Ben Asude hanımın kızı Elvan....şu anda annemin isteğini en azından o hala nefes alırken yerine getirdiğim için üzerimden büyük bir yük kalktığını bilmenizi isterim... sizi tanımıyorum belkide tanıyorum siz de beni tanıyorsunuz ... ama annemin isteği üzerine ve ona verdiğim söz doğrultusunda kim olduğunuzu öğrenmek gibi bir niyetim yok... babamı kaybettiğim de ben henüz üç yaşındaydım..babamı pek hatırlamıyorum dersem doğru olur... bir süre sonra abim ve ablamda evlenip başka şehirlere taşındıklarında yanlarına annemle beni de almak istemişlerdi. Ama annem bunu hiç bir zaman istemedi ve annemle birlikte burada kaldık .. şimdi niye gitmek buraları neden bırakmak istemediğini daha iyi anlıyor gibiyim.....ben ve annem uzun zaman hayatı paylaştık bir birimize dost, arkadaş , sırdaş olduk... ama annem sizden bana hiç bahsetmedi ..arada gözleri dolar boş boş camdan bakar gözlerinde akan yaş da göstermeden silmeye çalışırdı.

Bundan beş sene önce annem rahatsızlanıp doktora götürdüğümde alzaymır başlangıcı demişlerdi... bununla çok mücadele ettik ama durdurmayı da başaramadık... bir süre sonra annemin unutkanlıkları artmaya başladı... ve bir gün beni yanına oturttu.. söylemek istediği bir şey vardı ama bir türlü bunu kelimelere dökemiyor du... başta bunun sebebinin hastalık olduğunu düşündüm ama daha sonra utandığını bunu benden istemenin utancıyla kıvrandığını fark ettim... o benim bir tanemdi o beni hayatım boyunca yirmi üç sene boyunca hiç kırmamış üzmemiş bana hem anne hem baba olmuştu ... ellerinden tutum gözlerinin içine baktım....

****söyle annem hadi söyle

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu..kısık bir sesle...

-----elvanım dedi

*** söyle pamuğum söyle benden çekinme

---- güzel kızım .... bunu sana anlatmak zorunda kaldığım için çok utaniyor ,üzülüyorum... Ama biliyorum ki şimdi anlatamaz isem bunu bir daha söylemeye bilirim... günden güne hayatımın anılarını , isimleri , yerleri ,tarihleri unutuyorum... bir gün tek bir nefes içi yüreği beyni bomboş kaybolmuş bir insan olacağım.. o gün zaten ha ölmüşüm ha yaşamış fark etmez...

Sımsıkı sarıldım anneme

**** konuşma anne böyle..

--- peki sen üzülme .... bak güzel gözlüm.... senden bir isteğim olacak.... şu balkondaki sardunyaları ben ölene kadar orada bak sakın yerlerini değiştirme... ve her sabah saksıların altını kontrol et bir gün orada bir mektup bulacaksın... o mektubu o gün geldiğinde sana anlatamaya bilirim... içinde ne yazdığını ben 41 yıldır biliyorum o yüzden sen bu mektubu alıp hiç okumadan yakıyorsun....

Elini cebine soktu ve özenle katlanmış bir kağıt çıkardı.. elleri titreyerek bana uzattı.

---- ertesi gün bu mektubu o saksıların altına koyacaksın... ve bu mektubu da o gün gelene kadar ve daha sonrasında okumayacaksın ... bunun için bana söz vermeni istiyorum... şimdi sen kime bu mektup

niye diyeceksin...sakın sorma Elvanım ... bu mektup sandığın gibi bir mektup değil... bu mektup zamanında bu hayata yarım kalan bir vedanın mektubu o gün geldiğinde bu mektupla bu dünyanın vedası tamamlanmış olacak.... benim için bunu yaparmısın.?...

İşte mektubun sahibi , annemin seneler önce bana teslim ettiği bu mektubun günü geldi ve ben sahibine ulaştırıyorum.... annemi sorarsanız on beş gündür sadece bir nefes olarak yatıyor.. yemiyor içmiyor.. bilin istedim.....

saygılarımla

ASUDENİN KEMAL e mektubu:

Sevgili kemal;

Şimdi bu satırlarımı okuyorsan demek ki vakti gelmiş vedanın...Demek sen beni bırakıp gidiyorsun...Çok üzgünüm ki ben belki de senin gittiğini duyduğum da senin kim olduğunu bile hatırlayamayacağım.... ama yinede inşallah çok uzun yıllar sonra bu mektubun vakti gelir varsın ben seni unutayım... yeter ki sen biraz daha fazla yaşamış ol.

Sana kemalim diyemiyorum ... ne olur beni affet bunu demek istemediğimden değil... hayatımıza girenle saygımdan demiyorum... hani bir keresinde bana kızımız olursa adını elvan koyalım demiştin.. olmadı olamadı ama bu mektubu sana ulaştıran da elvan.....benim canım kızım....

Ne yaşandı ,yaşandı... içimizde yarım kalan her şeye rağmen biz şerefimizle bir birimizi bu güne kadar yüreğimizde taşıdık .Dokunmadan ,duymadan, görmeden sevdik ...ve bunu sadece biz bildik... bu günahsa günahımıza da eyvallah...

Kemal en çok neden korkuyorum biliyormusun? Günün birinde her şeyi unutup öldüğümde öbür tarafta seni tanımazsam diye çok korkuyorum.... Onca sene için de taşıdığın birini insan nasıl tanımaz.Bu konuda yaradana sığınıyorum....

Ahhh kemal ahhh... biliyormusun ? o günden sonra hanımeli kokusunu hiç sürmedim... olur da birisi sen gibi koklar sen gibi sever diye.... bil istedim

Ben sana hakkımı helal ediyorum ...eminim ki sende bana etmişindir....

Hasretle elveda

Asude

BU MEKTUP SARDUNYALARDAN KEMAL BEYE ULAŞTIKTAN İKİ GÜN SONRA MAHALLEDE İKİ SELA SESİ ART ARDA YANKILANDI.....

silgisizce